

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Kühna a členů JUDr. Miroslavy Jirmanové, JUDr. Petry Janouškové, Mgr. Vojtěcha Jaroše, JUDr. Ireny Schejbalové a JUDr. Hany Šajnerové, o návrhu **předsedy kontrolní komise Exekutorské komory ČR** ze dne 14. 12. 2015 na zahájení kárného řízení proti **Mgr. M. S.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Mladá Boleslav, se sídlem Tábořská 527, Mladá Boleslav, zastoupeného JUDr. Libuší Svobodovou, advokátkou se sídlem Nad Štolou 18, Praha 7, při ústním jednání konaném dne 17. 5. 2016,

t a k t o :

Mgr. M. S.,
soudní exekutor,
Exekutorský úřad Mladá Boleslav, se sídlem Tábořská 527, Mladá Boleslav

I. j e v i n e n , ž e

jako soudní exekutor, který byl Okresním soudem v Děčíně pověřen vedením exekuce k vymáhání pohledávky oprávněných podle vykonatelného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 69 Cm 13/2006, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 10. 2007, sp. zn. 15 Cmo 129/2007, proti povinnému Mgr. N. T., správci konkursní podstaty úpadce Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem v České Kamenici, IČ 00119521, vedl exekuci nikoliv na majetek úpadce, ale na osobní majetek Mgr. N. T. jako fyzické osoby, a to zcela bez zřetele na to, že exekuční tituly mířily na správce konkursní podstaty úpadce, nikoliv na majetek Mgr. N. T. jako fyzické osoby,

t e d y

porušil povinnosti exekutora stanovené § 2 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve spojení s § 36 odst. 3 a § 46 odst. 1 exekučního řádu,

t í m s p á c h a l

kárný delikt exekutora podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu;

II.

Za uvedený delikt uložil kárný senát podle § 116 odst. 6 písm. a) exekučního řádu

p í s e m n é n a p o m e n u t í .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 14. 12. 2015 došla Nejvyššímu správnímu soudu kárná žaloba podaná kárným žalobcem, předsedou kontrolní komise Exekutorské komory ČR. Kárný žalobce podal žalobu proti soudnímu exekutorovi Mgr. M. S. (dále též jen „kárně obviněný“ nebo „soudní exekutor“), a to pro jeden skutek. Kárně obviněný byl jako soudní exekutor k exekučnímu návrhu oprávněných J. H., M. R. a Z. Š. Okresním soudem v Děčíně pověřen vedením exekuce. Exekučním titulem je rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2007, č. j. 69 Cm 13/2006-86, který ukládá povinnost k náhradě řízení žalovanému, označenému jako „*N. T., správce konkursní podstaty úpadce Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem Česká Kamenice, IČ: 00119521.*“ Obdobně byl žalovaný, resp. povinný označen též v druhém exekučním titulu (rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 129/2007-106), v exekučním návrhu ze dne 15. 1. 2015 (ve znění opravy ze dne 2. 2. 2015) a v pověření exekuce Okresním soudem v Děčíně ze dne 18. 2. 2015.

[2] Dle kárného žalobce byla exekvovaná povinnost pohledávkou za podstatou a bylo ji možno uspokojit výlučně z majetku náležejícího do majetkové podstaty úpadce. Proto nemohlo dojít k postihu soukromého majetku správce konkursní podstaty. Soudní exekutor však tuto okolnost nereflektoval. Ještě před žádostí o pověření k vedení exekuce provedl lustraci N. T. a jeho manželky v Centrální evidenci obyvatel, jako by snad byl N. T. skutečně povinným v exekučním řízení. Dále soudní exekutor ve vyrozumění o zahájení exekuce označil povinného jako fyzickou osobu N. T., činil lustrační úkony za účelem zjištění jeho postižitelného majetku, vydal exekuční příkaz prodejem movitých věcí N. T. a výzvu ke splnění vymáhané povinnosti. Veškeré písemnosti doručoval na adresu trvalého bydliště N. T.. Kárně obviněný exekutor rovněž zaslal vyrozumění o zahájení exekuce katastrálnímu úřadu, který k nemovitostem ve vlastnictví N. T. zapsal poznámku o zahájeném exekučním řízení. Povinnost plynoucí z exekučního titulu byla posléze povinným pod tlakem vedeného řízení (ne)dobrovolně uhrazena a v dalším rozsahu došlo k zastavení exekuce.

[3] Uvedeným jednáním měl kárně obviněný porušit čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 2 exekučního řádu, § 36 odst. 3 a § 46 odst. 1 exekučního řádu a čl. 5 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů. Porušení

pokračování

povinností soudního exekutora je závažné, neboť se nejedná o prostou nedbalost. K poškození majetku osoby odlišné od povinného došlo i přes jednoznačné určení povinného v exekučním návrhu, exekučním titulu i pověření soudu. Soudní exekutor nezjednal nápravu, třebaže ho N. T. vyrozuměl o jeho nesprávném postupu. Svůj postup hájil i před dohledovým orgánem.

[4] Kárný žalobce navrhuje posoudit jednání kárně obviněného jako závažný kárný delikt. Kárné opatření navrhuje uložit ve formě dle uvážení kárného senátu.

[5] Kárně obviněný ve svém vyjádření popírá, že by se dopustil závažného kárného deliktu. Exekuci totiž neprovedl a vedl ji proti subjektu v souladu s tím, jak byl k exekuci soudem pověřen. Kárná žaloba v podstatě naznačuje, že kárně obviněný měl vést exekuci nikoliv proti povinnému, ale proti Státnímu statku Česká Kamenice v likvidaci. Tento subjekt ale není takto označen ani v exekučních titulech, ani v exekučním návrhu, ani v pověření exekutora Okresním soudem v Děčíně. Soudní exekutor nemůže libovolně měnit povinného bez ohledu na exekuční titul, na jehož základě má být exekuce provedena. K provedení exekuce nikdy nedošlo, kárně obviněný provedl jen standardní lustrační úkony a vydal exekuční příkaz prodejem movitých věcí, který nikdy nebyl realizován a byl doručen pouze oprávněným. V rámci exekuce tedy nebyl poškozen žádný majetek. Soudní exekutor kritizuje i postup N. T., který ve věci exekuce nepodal žádný procesní návrh, ale namísto toho jen telefonicky kontaktoval kancelář kárně obviněného s tím, že pokud „*s touto věcí něco neudělají do dvou hodin, podá si stížnost*“ k Exekutorské komoře.

[6] Závěrem proto kárně obviněný navrhuje, aby byl kárné žaloby zproštěn, neboť skutek, který je mu kladen za vinu, není kárným proviněním.

II. Splnění předpokladů pro věcné projednání

[7] Kárný senát nejprve zkoumal, zda kárná žaloba splňuje předpoklady pro její věcné projednání. Dospěl k závěru, že kárná žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, obsahuje stanovené náležitosti a byla podána ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu.

[8] Kárná žaloba tedy splňuje předpoklady pro její věcné projednání.

III. Ústní jednání a posouzení věci kárným soudem

[9] Při ústním jednání dne 17. 5. 2016 kárný žalobce setrval na svém návrhu.

[10] Kárně obviněný naproti tomu obdobně jako ve svém vyjádření tvrdil, že se žádného kárného deliktu nedopustil, připustil nicméně administrativní pochybení při zápisu povinného do svého rejstříku. K dotazu soudu uvedl, že se ve své dlouholeté exekutorské praxi doposud s exekucí proti společnosti v konkursu, resp. insolvenci, nesetkal. Svůj postup pak hájil s tím, že jde o jeho legitimní právní názor, zákon tuto situaci ostatně výslovně neřeší.

[11] Z obsahu spisu kárně obviněného sp.zn. 080 EX 68/15 zjistil kárný senát následující.

[12] Dne 19. 1. 2015 byl exekutorskému úřadu kárně obviněného doručen návrh oprávněných J. H., M. R. a Z. Š. proti povinnému označenému jako *N. T., správce konkursní podstaty úpadce Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem v České Kamenici, IČ: 00119521*. V opravě podání ze dne 2. 2. 2015 nově k povinnému doplnili jeho identifikační číslo (IČ X) a opravili jeho adresu na X (namísto původního X); vše ostatní zůstalo beze změny. Exekucním titulem byl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2007, č. j. 69 Cm 13/2006-86, který výrokem II. ukládá povinnost k náhradě řízení ve výši 9.900 Kč; žalovaný (povinný) je zde označen: „*N. T., správce konkursní podstaty úpadce Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem Česká Kamenice, IČ: 00119521*.“ V podstatě stejně je žalovaný (povinný) označen i v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 10. 2007, č. j. 15 Cmo 129/2007-106, který ve výroku II. uložil žalovanému uhradit oprávněným též náklady odvolacího řízení ve výši 4.500 Kč. Po obdržení exekucního návrhu Okresní soud v Děčíně pověřil kárně obviněného pod č. j. 47 EXE 690/2015-19 vedením exekuce k vymáhání pohledávky podle uvedených exekucních titulů. Povinného označil jako *Mgr. N. T., IČ X, správce konkursní podstaty úpadce Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem v České Kamenici, IČ 00119521*.

[13] Ze spisu kárně obviněného, jakož i z úplného výpisu z obchodního rejstříku Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, sp. zn. AXVIII 6 vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem (<http://portal.justice.cz/Justice2/Uvod/uvod.aspx>), kárný senát zjistil, že rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 8. 1999, č. j. 18 K 74/99-51, byl prohlášen konkurs na majetek společnosti Státní statek Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem Česká Kamenice, IČ 00119521, a ustanoven konkursní správce N. T., se sídlem X. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2015, č. j. 18 K 74/99-3707, byl konkursní správce, N. T., zproštěn funkce. Usnesení nabylo právní moci dne 20. 10. 2015. Je tedy nepochybné, že v rozhodné době prvních šesti měsíců roku 2015 byla společnost *Státní statek Česká Kamenice v likvidaci* v konkursním řízení a jejím konkursním správcem byl N. T.

[14] Kárně obviněný provedl dne 20. 1. 2015 lustraci N. T. a jeho manželky v centrální evidenci obyvatel, dne 2. 3. 2015 vydal pod č. j. 080 EX 68/15-30 Vyrozumění o zahájení exekuce proti povinnému označenému jako: *Mgr. N. T., r. č.: X, IČ: X, bydliště: X*. Jedním z adresátů byl Katastrální úřad pro Středočeský kraj, který následně vyznačil k nemovitostem ve vlastnictví N. T. poznámku o zahájení exekucním řízení. Dne 13. 3. 2015 zaslal Žádost o poskytnutí součinnosti ohledně majetku povinného N. T. bankám, stavebním spořitelnám, VZP a dalším institucím. Ze spisu dále plyne, že kárně obviněný lustroval nemovitý majetek N. T. a jeho manželky, rovněž lustroval osobní automobily ve vlastnictví N. T. Dne 13. 3. 2015 zaslal oprávněným prostřednictvím jejich advokáta výzvu, aby navrhli, jakým způsobem má být provedena exekuce, a označili postižitelný majetek povinného. Povinný byl označen shodně jako ve vyrozumění o zahájení exekuce. Dne 15. 4. 2015 shodně označenému povinnému zaslal výzvu ke splnění vymáhané povinnosti (č.l. 311), která mu byla doručena fikcí na adresu jeho trvalého bydliště. Stejného dne vydal **exekucní příkaz** č. j. 080 EX 68/15-309, kterým exekutor přikázal provedení exekuce prodejem všech výkonem rozhodnutí postižitelných movitých

pokračování

věcí povinného: Mgr. N. T., r. č.: X, IČ: X, bydliště: X. Exekuční příkaz byl též den, tj. 15. 4. 2015, doručen zástupci oprávněných.

[15] Dne 25. 5. 2015 oprávnění navrhli zastavit exekuční řízení, neboť povinný dluh uhradil (č. l. 334). N. T. jako povinný s tímto návrhem na zastavení řízení dne 27. 5. 2015 souhlasil. Současně uvedl, že ze strany kárně obviněného očekává „*omluvu za neoprávněně podanou exekuci*“ (č. l. 336). Usnesením ze dne 28. 5. 2015, č. j. 080 EX 68/15-355, kárně obviněný, resp. jím pověřená exekutorská kandidátka, podle § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř., ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu, zastavila exekuci (výrok I.) s tím, že se soudnímu exekutorovi právo na náhradu nákladů exekuce nepřiznává (výrok II.) a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Výroky II. a III. byly odůvodněny tak, že soudnímu exekutorovi žádné náklady nevznikly, oprávnění se práva na náhradu nákladů řízení vzdali. Usnesení o zastavení exekuce nabylo právní moci 17. 6. 2015. Následující den kárně obviněný o zastavení exekuce uvědomil i katastrální úřad s tím, že poznámka o vedení exekuce může být vymazána (č. l. 368).

[16] Dále je ve spisu kárně obviněného (č. l. 320) založen e-mail N. T. ze dne 21. 5. 2015: „*Vážení, s ohledem na zahájenou exekuci pod č. j. 080 EX 68/2015, kde jsem byl neoprávněně označen jako povinný a byl tak postižen můj osobní majetek, Vám sděluji, že bude podán návrh na zahájení kárného řízení z důvodu neoprávněně zahájené exekuce.*“ Dále jsou ve spise obsaženy podněty k zahájení kárného řízení podané ministru spravedlnosti a Exekutorské komoře.

[17] K výše uvedenému skutkovému stavu zvážil kárný senát následující.

[18] Podle § 432 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (1. 1. 2008) se použijí dosavadní právní předpisy. Tímto předpisem je zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Protože na Státní statek Česká Kamenice v likvidaci byl prohlášen konkurs v roce 1999, použije se na konkursní řízení i po 1. 1. 2008 zákon o konkursu a vyrovnání.

[19] Podle § 14 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání prohlášením konkursu oprávnění nakládat s majetkem podstaty přecházelo na správce [písm. a)]; řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, mohla být zahájena jen proti správci [písm. d)]. Prohlášením konkursu přecházelo na správce oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které podle zákona a jiných právních předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty (§ 14a téhož zákona).

[20] Jak k těmto ustanovením vysvětlovala odborná literatura, skutečnost, že účastníkem řízení o vymožení pohledávky věřitele jako žalobce proti úpadci jako žalovanému je na místo úpadce pouze správce, je důsledkem přechodu oprávnění nakládat s majetkem podstaty na správce [viz shora cit. § 14 odst. 1 písm. a)]. Zákon vycházel z přechodu pouze procesních práv a povinností z úpadce na správce konkursní podstaty, aniž by se na hmotněprávní postavení úpadce jakožto dlužníka cokoliv změnilo. Jinými slovy, správce konkursní podstaty se samozřejmě nestával dlužníkem namísto úpadce, ale toliko nakládal s majetkem podstaty (Zelenka, J. – Maršíková, J. Zákon o konkursu a vyrovnání a předpisy

související: Komentář. 2. vydání. Praha: Linde, 2002, s. 398, v judikatuře pak stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia NS ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, č. 52/1998 Sb. rozh. civ., body XXIII. a XXIV.).

[21] Judikatura Nejvyššího soudu již v 90. letech vyřešila problém, jak má být v rozhodnutí správně označen účastník řízení, jestliže se řízení, v němž vystupoval nebo by měl vystupovat (kdyby nebylo konkursu) úpadce, účastní správce konkursní podstaty. Jak Nejvyšší soud vysvětlil, „*správce konkursní podstaty není účastníkem konkursního řízení (srov. § 7 zákona), nýbrž má jako zvláštní procesní subjekt (srov. též § 8 zákona) samostatné postavení jak vůči úpadci, tak vůči konkursním věřitelům. Nelze jej proto považovat ani za zástupce konkursních věřitelů (i když vlastně svou činností jedná v jejich zájmu), ani za zástupce úpadce (ačkoliv na něj přešla téměř všechna úpadcová dispoziční oprávnění). Odtud je patrný i obecný požadavek kladený na označení správce konkursní podstaty [...]; správce konkursní podstaty musí být v záhlaví soudního rozhodnutí označen přímo jako účastník řízení (nikdy jako zástupce úpadce), a to svým jménem, příjmením, povoláním, bydlištěm a funkcí ("správce konkursní podstaty úpadce XY")*“ (viz cit. stanovisko sp. zn. Cpjn 19/98, bod XIX., zvýraznění doplněno).

[22] Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi v návaznosti na cit. stanovisko opakovaně vysvětlil, „*že ve sporu, v němž vystupuje správce konkursní podstaty z titulu své funkce (jako správce konkursní podstaty), má (musí) být takto (vedle svého jména, příjmení a bydliště) též označován („správce konkursní podstaty úpadce XY“). Takový postup není samoúčelný, když vede k odlišení těch sporů, v nichž označená osoba uplatňuje nebo brání (z titulu funkce správce konkursní podstaty konkrétního úpadce) zájmy konkursní podstaty od sporů, v nichž vystupuje jako kterákoli jiná fyzická nebo právnická osoba (typicky ve sporu o náhradu škody, kterou měla taková osoba způsobit při výkonu funkce správce konkursní podstaty)*“ (rozsudek NS ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 29 Cdo 2225/2008, č. 43/2009 Sb. rozh. civ.).

[23] Prohlášení konkursu mělo od 1. 6. 1996 též ten účinek, že nebylo lze provést exekuci postihující majetek patřící do podstaty [§ 14 odst. 1 písm. e) zákona o konkursu a vyrovnání; ve znění do 31. 5. 1996 totéž ustanovení pro pohledávku proti úpadci vůbec neumožňovalo nařídít výkon rozhodnutí postihující majetek náležející do podstaty]. Z toho plyne, že exekuci postihující majetek úpadce (tj. proti úpadci jako povinnému) bylo možno zahájit, resp. takové řízení se na rozdíl od jiných řízení ani nepřerušovalo [§ 14 odst. 1 písm. c)] a bylo v něm možno provést veškeré úkony, ovšem s výjimkou vlastního výkonu rozhodnutí. Jak opět vysvětlovala dobová literatura, smyslem tohoto pravidla bylo, aby i za trvání konkursu mohly být provedeny veškeré nezbytné exekuční úkony pro event. provedení výkonu rozhodnutí pro případ, že by konkurs byl zrušen a majetek podstaty při konkursu nebyl zpeněžen (Zelenka – Maršíková, cit. dílo, s. 402).

[24] Judikatura Nejvyššího soudu se jednoznačně vyslovila též k otázce, kdo je účastníkem řízení o výkon rozhodnutí na straně povinné, tj. zda je povinným správce konkursní podstaty nebo úpadce. Správce podstaty není nikdy „zástupcem úpadce“; v řízení o výkon rozhodnutí, postihujícím úpadcův majetek patřící do konkursní podstaty, které bylo zahájeno před prohlášením konkursu, se však správce podstaty nestává ani účastníkem řízení místo úpadce. *V návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí podaném po prohlášení konkursu jej rovněž nelze označit jako povinného.* Správce podstaty se stává účastníkem místo úpadce zásadně jen v těch řízeních, která se prohlášením konkursu

pokračování

přerušují; exekuční řízení však takovým řízením není. Účastníky řízení o výkon rozhodnutí jsou tedy věřitel (oprávněný) a úpadce (povinný), nikoliv správce konkursní podstaty (viz cit. stanovisko sp. zn. Cpjn 19/98, bod XXVI., shodně usnesení NS ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1105/2000).

[25] Stejně tak je naprostá shoda na tom, že na základě exekučního titulu získaného proti osobě ve sporu, v němž vystupovala jako správce konkursní podstaty konkrétního úpadce (z titulu výkonu této funkce), nemůže být výkonem rozhodnutí nebo exekucí nikdy postižen osobní majetek této osoby, tedy majetek správce konkursní podstaty. Byla-li exekučním titulem přiznána pohledávka proti správci konkursní podstaty a jde-li o pohledávku za podstatou, je při nařízení exekuce podle tohoto exekučního titulu pasivně legitimován úpadce (viz cit. rozsudek NS sp. zn. 29 Cdo 2225/2008).

[26] Je tedy evidentní, že exekuce měla být vedena vůči úpadci, úpadce zůstal dlužníkem a v žádném případě ho nemohl v tomto řízení „nahradit“ správce konkursní podstaty. Současně je zřejmé, že oprávnění nesprávně označili povinného a rovněž Okresní soud v Děčíně tuto nesprávnost převzal, neboť provedením exekuce pověřil kárně obviněného proti správci konkursní podstaty úpadce, nikoliv proti samotnému úpadci (viz bod [12] shora). To však nic nemění na tom, že veškerá podání v exekučním řízení (a hlavně samotné exekuční tituly) označovala povinného jako správce konkursní podstaty úpadce. Tedy bylo evidentní, že nejde o žádný závazek N. T. jako fyzické osoby, ale o závazek úpadce. Slovy judikatury Nejvyššího soudu, přesné označení dlužníka (povinného) v exekučním titulu i v podáních oprávněných osob vedlo *„k odlišení těch sporů, v nichž označená osoba uplatňuje nebo brání (z titulu funkce správce konkursní podstaty konkrétního úpadce) zájmy konkursní podstaty od sporů, v nichž vystupuje jako kterákoli jiná fyzická nebo právnická osoba“* (srov. bod [22] shora).

[27] Je třeba dát za pravdu obraně kárně obviněného v tom, že se Okresní soud v Děčíně dopustil pochybení, neboť exekuce měla být nařízena proti úpadci, nikoliv proti správci konkursní podstaty úpadce (viz bod [24] shora). Přesto nemohl mít kárně obviněný nikdy žádné pochybnosti, kdo je povinným. Musel vědět, že proti majetku správce konkursní podstaty exekuce nemůže být v tomto případě vedena. Jeho opačný postup tak lze vskutku vysvětlit jen administrativním pochybením, jak naznačil při jednání.

[28] Nelze přitakat obraně kárně obviněného exekutora, že k provádění exekuce nedošlo. V důsledku procesních úkonů kárně obviněného vyznačil katastrální úřad k nemovitostem ve vlastnictví N. T. a jeho manželky poznámku o zahájeném exekučním řízení, o vedené exekuci byly informovány banky, pojišťovny, jiné peněžní ústavy, atd., N. T. zaslal kárně obviněný výzvu ke splnění vymáhané povinnosti a konečně vydal exekuční příkaz. To, že byl exekuční příkaz doručen jen oprávněným, nikoliv též N. T., na vedení exekuce nic nemění (blíže bod [14] shora). Je navíc nesporné, že provedené úkony N. T. poškodily, neboť se vůči mnoha bankám a dalším obeslaným institucím dostal do pozice neplatiče dluhů.

[29] Stejně tak není možné, že by se postup kárně obviněného ještě skryl do legitimních možností výkladu zákona. Kárný senát je přesvědčen, že soudní exekutor zcela jasná ustanovení zákona interpretoval nepřijatelným způsobem. Jakoukoliv nejasnost, byla-li v tomto ohledu při výkladu zákona o konkursu a vyrovnání, odstranila nejpozději na

sklonku 90. let konzistentní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (viz obsažný výklad podaný výše).

[30] Proto kárný senát uzavřel, že kárně obviněný jako soudní exekutor, který byl Okresním soudem v Děčíně pověřen vedením exekuce k vymáhání pohledávky oprávněných proti „*povinnému Mgr. N. T., správci konkursní podstaty úpadce Státního statku Česká Kamenice v likvidaci, se sídlem v České Kamenici, IČ 00119521*“, vedl exekuci na osobní majetek Mgr. N. T. jako fyzické osoby, a to zcela bez zřetele na to, že exekuční tituly mířily na správce konkursní podstaty úpadce, nikoliv na majetek Mgr. N. T. jako fyzické osoby. Kárný senát nechává otevřené, jaký v tomto případě měl být správný postup exekutora, neboť, jak již bylo výše řečeno, návrh oprávněných i pověření exekuce vskutku nebyly přesné. Mimo jakoukoliv debatu však zůstává, že proti majetku správce konkursní podstaty být exekuce nikdy vedena nemohla.

[31] Proto kárně obviněný porušil povinnosti exekutora stanovené § 2 odst. 2 exekučního řádu (povinnost vykonávat svědomitě své povolání) ve spojení s § 36 odst. 3 (zákaz vést exekuci proti jinému, než kdo je v rozhodnutí označen jako povinný) a § 46 odst. 1 exekučního řádu (povinnost dbát ochrany práv účastníků řízení i třetích osob dotčených jeho postupem).

[32] Shora uvedený skutek vyhodnotil kárný senát jako prostý kárný delikt. Vzal přitom v potaz, že na porušení zákona kárně obviněným měla svůj podíl též chyba v postupu oprávněných, kterou do pověření k provedení exekuce převzal též okresní soud.

[33] Při úvaze o druhu a výši kárného opatření vycházel kárný senát především z toho, že kárně obviněný nebyl v posledních pěti letech kárným senátem doposud potrestán. Jak správně uvedl při jednání kárný žalobce, jako polehčující okolnost je nutno brát v úvahu, že kárně obviněný za svůj nesprávný postup v exekuci nepožadoval žádné náklady. Jako přítěžující okolnost je možno vzít do úvahy, že v dosavadním řízení svůj postup kárně obviněný tvrdošíjně hájil a označoval jej za správný, teprve v průběhu dnešního jednání se od něj do jisté míry distancoval a označil jej za administrativní pochybení. S ohledem na veškerý kontext případu proto kárný senát jako dostačující sankci považoval písemné napomenutí. Lze vyslovit přesvědčení, že samotné kárné řízení a spíše symbolická sankce budou kárně obviněnému dostatečným varováním do budoucna.

[34] Kárný senát na závěr dodává, že ke kárnému řízení nemuselo vůbec dojít, pokud by se ke svému pochybení postavil soudní exekutor čelem a včas se za své pochybení správci konkursní podstaty omluvil. To se však bohužel nestalo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2016

JUDr. Zdeněk Kühn
předseda kárného senátu